

Ejendomsskyldsvurderingen fsattsatte, skal den nedskrives til Ejendomsskylden, hvilket skal kunne ske i en 5-aarig Periode. Dette er ogsaa et typisk Udslag af den omtalte Tendens til at give Selskaberne Lejlighed til at pynte paa Regnskaberne — i alt Fald i den 5-aarige Periode. Vi er imod denne Bestemmelse, og det saa meget mere, som man fornylig i en Sag, hvor vi mente, at der kunde være Tilfælde, hvor Ejendomsskylden ikke saa absolut burde lægges til Grund, heroverfor gjorde gældende, at man absolut ikke kunde forlade den. Hvis der skal være Grund til at forlade den her, er det altsaa for at opnaa det Resultat, at Selskaberne kan faa Lejlighed til i Regnskaberne at optage deres Ejendomme til en højere Pris. Denne Bestemmelse maa vi gaa imod. Den højtærede Minister siger, at det kunde jo være, at den paagældende Ejendom var mere værd. Men saa raader man over et meget naturligt Vaaben, idet man kan faa en ny Vurdering.

Jeg skal endnu kun ganske kort omtale det nye, der er kommet ind gennem Bestemmelserne om den yderligere Sikkerhed, der skal kræves af udenlandske Selskaber fra de valutasvage Lande. Den højtærede Minister sagde, at det er kommet frem paa Grund af Frygten — den højtærede Minister sagde: den berettigede Frygt — for, at danske Statsborgere skulde kunne lide nogen Skade paa dette Omraade. Vi kan fuldstændig slutte os til disse Bestemmelser. Min Partifælle, der var Ordfører i det høje Folketing, gjorde opmærksom paa, at under Forhandlingen i Landstinget blev der fra konservativ Side stillet et Forslag i samme Retning som det, den højtærede Minister nu har fremsat, men det vandt ikke Tilslutning indenfor Udvalget. Det er ogsaa fuldstændig rigtigt, at der fra vor Side blev stillet et saadant Forslag. Man kunde naturligvis fra den højtærede Indenrigsministers Side sige, at man nu havde faaet et andet Syn paa Sagen. Vi mente altsaa allerede den Gang, at den Frygt, der var til Stede i saa Henseende, var meget naturlig, og at der var Grund til at stille et Forslag i den Retning. Derfor rejste vi Sagen, og da den ikke syntes at vinde særlig Tilslutning, stillede vi et bestemt, positivt Forslag derom i Udvalget. Jeg forstod den Gang, at den Betragtning, som medførte, at man ikke vilde slutte sig til vort Forslag, væsentlig var denne, at visse danske Selskaber frygtede, at de udenlandske Selskaber derved skulde blive stillet for godt i Konkurrencen, at de skulde kunne anvende dette som et Vaaben. Det synes

jeg var en meget ringe Betragtning; hvor det gjaldt om at sikre danske Statsborgeres Rettigheder paa dette Omraade, og jeg tror heller ikke, den i Virkeligheden vil betyde noget som helst. Jeg tror, at det ærede Medlem, som var Venstres Ordfører, har fuldstændig Ret i den Betragtning, at Befolkningen, ikke mindst i Perioder som den nuværende, i høj Grad ønsker at støtte danske Selskaber, ikke alene fordi man i al Almindelighed gerne vil støtte danske Foretagender, men ogsaa fordi man netop paa Grund af den Tilstand, hvori de forskellige Landes Pengevæsen henligger, i mange Tilfælde nærer en Frygt for udenlandske Forsikrings-selskaber og da naturligt foretrækker danske. Det Punkt, hvor vort Forslag ved den Lejlighed satte ind, var udelukkende dette at sikre de forsikrede, der nu en Gang var forsikrede i udenlandske Selskaber, i saa vid Udstrækning, som det kunde gøres, og det var naturligvis i og for sig meget vanskeligt. Jeg mener slet ikke, at det Forslag, der stilledes fra vor Side, teknisk var særlig heldigt. Jeg kendte ikke noget til — og det blev ikke nævnt under Forhandlingerne —, at der var et Forslag fra tidligere Tid, som man uden videre kunde bygge paa. Jeg skulde imidlertid ikke have omtalt denne Sag yderligere, hvis der ikke var sket det mærkværdige, at efter at min Partifælle i Folketinget havde henledt Opmærksomheden paa denne Sag, sagde Indenrigsministeren, at Grunden til, at Sagen ikke var blevet gennemført, var, at det trods mange Forsøg ikke var lykkedes at formaa det konservative Folkeparti til at forandre det Ændringsforslag, som vi havde stillet, saa at det kunde blive brugeligt. Det er mig ganske ufatteligt, hvorledes Indenrigsministeren, der var Formand for Udvalget, kan have faaet den Opfattelse, han her har givet Udtryk, og jeg maa egentlig mene, at Ministeren paa det Punkt erindrer fejl og maaske har ladet sig forlede af den Utilbøjelighed, som jeg erkender, vi paa andre, principielle Punkter nærrede mod at forandre vort Standpunkt. Med Hensyn til dette Punkt blev det fra vor Side sagt, at det var *Tanken*, vi ønskede frem, og hvis man med Hensyn til den tekniske Udformning havde kunnet faa Forsikringsraadet til at yde Hjælp ved den Lejlighed, var der fra vor Side ingen som helst Vanskelighed. Jeg maa derfor sige, at Indenrigsministeren har ikke Ret til at udtale sig saaledes om vor, specielt min, Stilling til det paagældende Forslag. Vi ønskede i meget høj Grad at faa en Forhandling; det afviste man altsaa paa det Tidspunkt, idet man ikke fandt, at Sagen